

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1738	Κυριακὴ Βαΐων 8 Ἀπριλίου 2012 βράδυ	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ σημασία τοῦ καταστροφικοῦ θαύματος

«...Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ» (Ματθ. 21,19)

Απόψε, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ πρώτη ἀκολουθία τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος. Ἀπ' ὅλα ὅσα ἀκούσαμε ἄς προσέξουμε ἓνα σημεῖο, ἓνα **περίεργο θαῦμα**, πού διηγεῖται τὸ εὐαγγέλιο.

***

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἔκανε θαύματα **μεγάλα καὶ ἀναρίθμητα**. Ὅπως λέει στὸ τέλος τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου ὁ εὐαγγελιστής· ἂν καθόταν κανεὶς νὰ ἐξιστορήσῃ ἓνα πρὸς ἓνα τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ, νομίζω δὲν θὰ χωροῦσε ὁ κόσμος τὰ βιβλία πού θὰ γράφονταν· «οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία» (Ἰω. 21,25).

Τὰ θαύματα πού ἔκανε ὁ Χριστὸς εἶνε **ἐκδηλώσεις τῆς ἀγάπης** καὶ εὐεργεσίας του. Ὅσο ἔμεινε πάνω στὴ γῆ, δὲν ἔκανε κακό. Ἐνῶ μπορούσε, δὲν ἔδειξε τὴν τιμωρητικὴ δύναμή του σὲ κανένα, οὔτε στοὺς Γαδαρηνούς οὔτε στοὺς Σαμαρεῖτες ὅταν τὸν ἔδιωξαν (βλ. Ματθ. 8,34-9,1. Λουκ. 9,54-56).

Ὁ Κύριος εἶνε ἀγάπη καὶ «**μακροθυμία ἀφατος**», ὅπως λέει ὁ ὕμνος (Μ. Δευτ. δοξ. αἰν.). Μὴ λησμονοῦμε ὅμως ὅτι ὁ Χριστὸς ἐκτὸς ἀπὸ ἀγάπη εἶνε καὶ **δικαιοσύνη**. Γι' αὐτό, μέσα στὰ τόσα εὐεργετικὰ θαύματα ἔκανε καὶ **δύο θαύματα καταστροφῆς**. Καταστροφῆς ὄχι πάλι ἀνθρώπων, ἀλλὰ ζώων καὶ ἀψύχων πλασμάτων. Τὴ μία φορὰ κατέστρεψε ἓνα κοπάδι χοίρων, γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὴν παρανομία καὶ τὴν πλεονεξία τῶν φιλαργύρων Γαδαρηνῶν. Καὶ τὴν ἄλλη ἔκανε αὐτὸ πού ἀκούσαμε σήμερα στὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο.

Σὰν σήμερα ὁ Χριστὸς ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα στὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλ' ὅταν βράδιασε βγήκε ἔξω, σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ πού λέγεται **Βηθανία**, σὲ μιὰ φιλικὴ οἰκογένεια. Ἐκεῖ πέρασε τὶς βραδιὲς τῆς Κυριακῆς, τῆς Μεγάλης Δευτέρας, Μεγάλης Τρίτης καὶ Μεγάλης Τετάρτης.

Ἄφου διανυκτέρευσε ἐκεῖ, πρωὶ - πρωὶ ξεκίνησε πάλι γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα. Στὸ δρόμο ὁ **Κύριος πείνασε**. Μὰ δὲν εἶνε περίεργο νὰ πεινᾷ ἐκεῖνος πού ἔφτειαξε τὰ δέντρα μὲ τοὺς καρ-

πούς, ἐκεῖνος πού ἔβρεξε στὴν ἔρημο μάννα καὶ ἔθρεψε ὀλόκληρο λαό, ἐκεῖνος πού πολλαπλασίασε τὰ ψωμιά καὶ ἔθρεψε πεντακισχιλίους ἄνδρες ἐκτὸς «**γυναικῶν καὶ παιδίων**» (Ματθ. 14,21); Ναί. Ὅπως πάλι περίεργο εἶνε ὅτι πάνω στὸ σταυρὸ δίψασε – ποιός; αὐτὸς πού ἔφτειαξε τὶς πηγές, τὶς λίμνες καὶ τὶς θάλασσες. Σήμερα πεινᾷ, καὶ μεθαύριο τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ θὰ τὸν ἀκούσουμε νὰ λέῃ «**Διψῶ**» (Ἰω. 19,28). Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα αὐτὴ πρέπει νὰ δοῦμε κάτι ἄλλο· πεινάει τὴ σωτηρία μας, διψάει τὴ σωτηρία ὄλου τοῦ κόσμου.

«**Ἐπεινάσε**» λοιπὸν ὁ Χριστὸς (Ματθ. 21,18). Καί, καθὼς βάδιζε, εἶδε στὸ δρόμο μιὰ συκιά γεμάτη φύλλα. Πλησίασε, ἄπλωσε τὰ ἅγια του χέρια, ἔψαξε ἀνάμεσα στὰ φύλλα, ἀλλὰ **δὲ βρῆκε οὔτε ἓνα καρπὸ**. Καὶ τότε ἀπὸ τὰ ἅγια του χεῖλη, ἀπ' τὰ ὁποῖα δὲν βγήκε ποτὲ λόγος πικρὸς, βγήκε μιὰ κατάρα· «**Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα**», λέει· ποτέ πιά ἀπὸ σένα νὰ μὴ βγῆ καρπὸς (Ματθ. 21,19). Κι ἀμέσως τὰ φύλλα ἄρχισαν νὰ κιτρινίζουν καὶ νὰ πέφτουν. Σὲ λίγο τὸ δέντρο ἔμεινε γυμνὸ καὶ ξεράθηκε «**ἐκ ῥιζῶν**», ἀπ' τὶς ῥίζες του, ὅπως λέει ὁ ἄλλος εὐαγγελιστής, ὁ Μάρκος (Μάρκ. 11,20). Καὶ «**οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν λέγοντες· Πῶς παραχρῆμα (=ἀμέσως, αὐτοστιγμεί) ἐξηράνθη ἡ συκῆ;**» (Ματθ. 21,20).

***

Οἱ ἄπιστοι λένε· Μὰ γιατί ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πέσῃ σ' ἓνα δέντρο; τί ἔφτειαξε αὐτὸ γιὰ νὰ τὸ καταστρέψῃ;... Ἀλλὰ τὸ δέντρο αὐτὸ εἶνε ἓνα σύμβολο, ἓνα διδάγμα, **ἓνας ἔλεγχος**, πού πρέπει νὰ τὸν αἰσθανθοῦμε ὅλοι. Τί σημασία ἔχει ἡ καταστροφὴ τῆς συκιάς;

● Ἡ ξηρανθεῖσα συκῆ, ἀγαπητοί μου, μᾶς θυμίζει ἓνα ἀρχέγονο τραγικὸ γεγονός, **ὑπενθυμίζει τὴν πτώσι τῶν πρωτοπλάστων** στὸν παράδεισο. Τότε, μετὰ τὸ ἀμάρτημά τους, ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ αἰσθάνθηκαν ὅτι εἶνε γυμνοὶ ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, ἐνίωσαν τὴν ἀνάγκη νὰ καλυφθοῦν,

καὶ σκεπάστηκαν μὲ φύλλα συκιάς. Ὁρισμένοι ἐρμηνευταὶ λένε ὅτι τὸ δέντρο ἐκεῖνο, τοῦ ὁποῖου τὸν καρπὸ ἔφαγαν, ἦταν συκιά. Ἡ ξηρανθεῖσα συκὴ λοιπὸν μᾶς ὑπενθυμίζει τὴν **κατάρρα** ἐκεῖνη, ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριος στὸν παράδεισο· «ἐπικατάρατος ἡ γῆ», ὅτι ἡ γῆ θὰ εἶνε ἐπικατάρατος, θὰ βγάζη ἀγκάθια καὶ τριβόλια, καὶ «ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου σου φαγῆ τὸν ἄρτον σου» (Γέν. 3,17-19). Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, ἐπὶ πέντε χιλιάδες χρόνια, πάνω στὴν ἀνθρωπότητα ἀπλωνόταν μιὰ κατάρρα γιὰ τὴν ἁμαρτία καὶ τὶς παραβάσεις της. Τώρα ὅμως ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ πάθους του θὰ καταργήσῃ τὴν κατάρρα. Δύο δένδρα ὑπάρχουν. Τὸ ἓνα εἶνε τὸ δέντρο τῆς κατάρρας μὲ τὴν θανατηφόρο σκιά, κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖο κάθησαν ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ – μὴν κοιμηθῆτε κάτω ἀπ' αὐτό. Καὶ τὸ ἄλλο εἶνε τὸ δέντρο τῆς εὐλογίας, δηλαδὴ ὁ **τίμιος σταυρὸς**. Ὅσο κατηραμένο ἦταν τὸ δέντρο ἐκεῖνο, τόσο εὐλογημένο εἶνε τὸ δέντρο τοῦ σταυροῦ. Φύγετε, ἀδελφοί, ἀπ' τὸ δέντρο τῆς κατάρρας κ' ἐλάτε ὅλοι κάτω ἀπ' τὸ δέντρο τῆς εὐλογίας. Διὰ τοῦ τιμίου σταυροῦ ὁ Χριστὸς κατήργησε τὴν κατάρρα.

● Ἀλλὰ ἡ ἐπικρατέστερη ἐρμηνεία στοὺς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας εἶνε, ὅτι ἡ ξηρανθεῖσα συκὴ, ὅπως ἀκοῦμε καὶ στὴ σημερινὴ ἀκολουθία, εἶνε **σύμβολο τῆς Ἑβραϊκῆς συναγωγῆς**, τῆς Ἰουδαϊκῆς φυλῆς, τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἔθνους. Ἀποδοκιμάζεται καὶ ἐγκαταλείπεται ὁ παλαῖος Ἰσραὴλ καὶ ἐγκαινιάζεται ὁ νέος Ἰσραὴλ, ἡ **Ἐκκλησία** τοῦ Χριστοῦ. Ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη εἶνε γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπησε καὶ εὐλόγησε τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος· τὸ φύτευσε καὶ τὸ περιποιήθηκε. Ἐν τούτοις αὐτὸ δὲν ἀπέδωσε καρπούς. Γι' αὐτὸ ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ τὸ ἔθνος αὐτὸ ὑπέστη τιμωρία, τὴν ὁποία παρατηροῦμε μὲ λύπη διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Ἐκεῖνο ποὺ φώναξαν οἱ Ἰουδαῖοι τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, «*Τὸ αἶμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*» (Ματθ. 27,25), ἐπέσυρε πάνω τους τὴν κατάρρα καὶ αὐτὴ τοὺς ἀκολουθεῖ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

● Ἡ ξηρανθεῖσα συκὴ ὅμως δὲν συμβολίζει μόνο τὴν Ἰουδαϊκὴ φυλὴ· εἶνε σύμβολο καὶ κάθε ἔθνους, **χριστιανικοῦ ἔθνους**, τὸ ὁποῖο, ἐὰν καταπατῆ τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, θ' ἀποδοκιμασθῆ. Τέτοιο ἔθνος εἶνε καὶ τὸ δικό μας. Καὶ εἶνε γεγονὸς ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπησε καὶ εὐλόγησε τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος· τὸ μαρτυρεῖ ἡ ἱστορία. Ὅπως εἶνε πάλι γεγονὸς ὅτι καὶ τὸ ἔθνος αὐτὸ προσέφερε πολλὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ στὸν Χριστιανισμὸ καὶ στὴν ἀνθρωπότητα· ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος βγήκαν ἅγιοι, μάρτυρες καὶ ἥρωες, διδάσκαλοι, πατέρες καὶ ἱεραπόστο-

λοι τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν πράγματι δέντρο καρποφόρο ἢ Ἑλλάς. Ἀλλὰ σήμερα εἶνε; Φοβοῦμαι ὅτι γίναμε πλέον ἔθνος ἁμαρτωλὸ καὶ ἀσεβές, καὶ ὑπάρχει φόβος μεγάλης τιμωρίας. Ὑπενθυμίζω μόνο τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφή, ὅπου ὁ Κύριος μᾶς ἐξήρανε μερικῶς, ὄχι συνολικῶς. Γιὰ σκεφθῆτε· ἐκεῖ ποὺ ἦταν τριάντα μητροπόλεις, τέσσερις χιλιάδες ἐκκλησίες, σαράντα μοναστήρια καὶ χτυποῦσαν καμπάνες, τώρα τὸ δέντρο ἐκεῖνο ἐξηράνθη, δὲν ὑπάρχει πλέον ἱερεὺς, δὲν ὑπάρχει καλόγηρος, δὲν ἠχοῦν σήμαντρα. Εἶθε νὰ σωφρονισθοῦμε καὶ νὰ μετανοήσουμε ὅλοι, ἄρχοντες καὶ ἀρχόμενοι, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσουμε κ' ἐμεῖς ὅπως ἡ ξηρανθεῖσα συκὴ «*Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα*».

* * *

Ἀλλὰ πρὶν τελειώσω, ἀδελφοί μου, θέλω νὰ πῶ ὅτι ἡ ξηρανθεῖσα αὐτὴ ἡ συκὴ εἶνε καὶ ἡ φωτογραφία μας· **ἐμεῖς εἴμαστε** ἡ ἄκαρπος συκὴ. Μὴ ἀπορεῖτε. Διότι ὅσα κάνουμε (οἱ προσευχές, τὰ βιβλία ποὺ διαβάζουμε, ὁ ἐκκλησιασμός, κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ τυπικὴ συμμετοχὴ στὰ μυστήρια), ὅλα εἶνε φύλλα, ὠραῖα φύλλα. **Ποῦ εἶνε ὅμως οἱ καρποὶ** ποὺ ζητάει ὁ Χριστὸς;

Γέμισε ἡ Ἐκκλησία **δέντρα ἄκαρπα**. Χριστιανὸς σοῦ λέει ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ζῆ ἀκόλαστα· Χριστιανός, ἀλλὰ ἐγκατέλειψε γυναῖκα καὶ παιδιὰ· Χριστιανός, ἀλλ' εἶνε μέθυσος ἢ πλεονέκτης ἢ φιλάργυρος ἢ βλάστημος ἢ θυμῶδης ἢ φθονερός ἢ γεμᾶτος κακία καὶ μῖσος... Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶνε ἔτοιμος νὰ μᾶς πῆ· «*Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται*»· κάθε δεντρὶ ποὺ δὲν κάνει καρπὸ καλὸ τὸ κόβουν καὶ τὸ ρίχνουν στὴ φωτιά (Ματθ. 7,19). Ἡ λεμονιά κάνει λεμόνια, ἡ πορτοκαλιὰ πορτοκάλια, ἡ κερασιά κεράσια...· ἐμεῖς τί ἀποδίδουμε στὸ Θεό; Ποῦ ἡ ἀγάπη, ἡ πραότης, ἡ δικαιοσύνη, τὸ ἔλεος, τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν ἄλλο;... Εἴμαστε Χριστιανοὶ μὲ φύλλα μόνο, λείπει ὅμως ὁ καρπός. Καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐσκοπᾶση πάνω μας εἶνε ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.

Μᾶς κρατάει ἀκόμη ὡς δένδρα ὁ Χριστὸς. Μᾶς κρατάει ἡ **προσευχὴ τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων**, ποὺ παρακαλοῦν γιὰ μᾶς καὶ λένε· Δῶσε, Κύριε, παράτασι καὶ προθεσμία στοὺς Χριστιανούς, «*παράτεινον τὸ ἔλεός σου*» (Ψαλμ. 35,11).

Ἄς προσπαθήσουμε, ἀγαπητοί μου, **νὰ γίνουμε δέντρα καρποφόρα**, μὲ καρπούς ἁγίους καὶ ἀρετές, γιὰ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς μιὰ μέρα, ἀπὸ τὴ γῆ αὐτὴ νὰ φτάσουμε στὰ οὐράνια, κοντὰ στὸ Χριστό· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**